

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lutego 1989 r.

w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do mianowanych pracowników naukowych, zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych.

Na podstawie art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1988 r. Nr 41, poz. 328) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady powoływania i organizacji komisji dyscyplinarnych, zasady wyznaczania składów orzekających i rzeczników dyscyplinarnych, tryb postępowania dyscyplinarnego i wykonywania kar dyscyplinarnych oraz ich zatarcia i darowania w sprawach mianowanych pracowników naukowych, zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych oraz w jednostkach organizacyjnych nie będących jednostkami badawczo-rozwojowymi, które prowadzą lub koordynują prace naukowe i które w trybie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1988 r. Nr 41, poz. 328) uzyskały prawo zatrudniania mianowanych pracowników naukowych.

§ 2. 1. Członkowie komisji dyscyplinarnych są w zakresie orzekania niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

2. Komisje dyscyplinarne nie są związane orzeczeniami lub decyzjami organów administracyjnych.

§ 3. 1. Ta sama osoba może być członkiem tylko jednej komisji dyscyplinarnej.

2. Niedopuszczalne jest łączenie mandatu członka komisji i funkcji rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy.

§ 4. Z tytułu pełnienia obowiązków związanych z mandatem członka komisji dyscyplinarnej i funkcją rzecznika dyscyplinarnego nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie.

§ 5. Jeżeli o ten sam czyn wszczęto postępowanie karne lub postępowanie w sprawach o wykroczenia, komisja dyscyplinarna może zawiesić postępowanie dyscyplinarne. Komisja dyscyplinarna może w każdej chwili podjąć zawieszone postępowanie, nie później jednak niż w ciągu trzech miesięcy od chwili prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawach o wykroczenia.

§ 6. 1. Nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte umarza, gdy:

- 1) obwiniony zmarł,
- 2) nastąpiło przedawnienie, o którym mowa w art. 203 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1989 r. Nr 4, poz. 24), zwanej dalej „ustawą o szkolnictwie wyższym”.

- 3) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu tej samej osoby jest w toku albo zostało prawomocnie ukończone,
- 4) szkodliwość społeczna czynu jest znikoma.

2. Na żądanie małżonka, krewnego w linii prostej, brata lub siostry, zgłoszone w ciągu dwóch miesięcy od dnia zgonu obwinionego, umorzono postępowanie dyscyplinarne podejmuje się i prowadzi przy udziale ustanowionego, przez jedną z wymienionych osób, obrońcy z wyboru albo ustanowionego przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej obrońcy z urzędu.

Rozdział 2

Komisje dyscyplinarne

§ 7. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzekają:

- 1) w pierwszej instancji — komisje dyscyplinarne powoływane przez organy sprawujące nadzór nad działalnością jednostek badawczo-rozwojowych, zwane dalej „komisjami dyscyplinarnymi pierwszej instancji”,
- 2) w drugiej instancji — wyższa komisja dyscyplinarna powoływana przez Ministra — Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwana dalej „wyższą komisją dyscyplinarną”.

2. Dla jednostek badawczo-rozwojowych, nadzorowanych przez wspólny organ, w których ze względu na zbyt małą liczbę mianowanych pracowników naukowych powołanie oddzielnych komisji dyscyplinarnych nie jest uzasadnione, organ ten, po zasięgnięciu opinii rad naukowych tych jednostek, może powołać wspólną komisję dyscyplinarną, określając liczbę członków oraz jednostkę badawczo-rozwojową, przy której komisja będzie działała. Wspólna komisja dyscyplinarna jest komisją dyscyplinarną pierwszej instancji.

3. Członków wspólnej komisji dyscyplinarnej, w tym przewodniczącego i jego zastępców, powołuje spośród osób, o których mowa w § 8 ust. 2, organ sprawujący nadzór nad jednostkami badawczo-rozwojowymi, wyznaczając jednostkę obsługującą sekretariat wspólnej komisji dyscyplinarnej.

§ 8. 1. Członków komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji, w liczbie co najmniej siedmiu, w tym przewodniczącego i dwóch zastępców, powołuje organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, po zaopiniowaniu przez radę naukową.

2. Na członków komisji dyscyplinarnej mogą być powołani mianowani pracownicy naukowci zatrudnieni w jednostce badawczo-rozwojowej co najmniej pięć lat oraz członkowie rady naukowej będący pracownikami tej jednostki badawczo-rozwojowej lub nie będący jej pracownikami.

§ 9. Członków wyższej komisji dyscyplinarnej, w liczbie co najmniej dwunastu, w tym przewodniczącego i dwóch zastępców, powołuje Minister — Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń spośród mianowanych pracowników naukowych zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych co najmniej pięć lat.

§ 10. 1. Liczba członków wchodzących w skład wspólnej komisji dyscyplinarnej z poszczególnych jednostek badawczo-rozwojowych powinna być proporcjonalna do liczby zatrudnionych w nich mianowanych pracowników naukowych, z tym że każda jednostka badawczo-rozwojowa powinna być reprezentowana w składzie komisji co najmniej przez jednego członka komisji.

2. Do składu orzekającego we wspólnych komisjach dyscyplinarnych powinien wchodzić co najmniej jeden pracownik jednostki badawczo-rozwojowej lub członek rady naukowej jednostki zatrudniającej pracownika, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne.

§ 11. 1. Nie może pełnić obowiązków członka komisji dyscyplinarnej osoba, przeciwko której toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne.

2. Członek komisji dyscyplinarnej traci mandat, gdy:

- 1) przestanie spełniać warunki określone w § 8 ust. 2,
- 2) toczące się przeciwko niemu postępowanie karne lub dyscyplinarne zakończy się prawomocnym skazaniem lub ukaraniem.

§ 12. 1. Kadencja komisji dyscyplinarnej trwa cztery lata.

2. Członka komisji dyscyplinarnej, który nie wykonuje swoich obowiązków, można odwołać przed upływem kadencji w trybie przyjętym do powołania.

3. Skład komisji dyscyplinarnej może być w razie potrzeby uzupełniony w czasie trwania kadencji w trybie przyjętym do jej powołania.

4. W razie niemożności pełnienia obowiązków przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, obowiązki te pełni jeden z jego zastępców.

§ 13. 1. Do właściwości komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji należą wszystkie sprawy przeciwko mianowanym pracownikom naukowym jednostki badawczo-rozwojowej.

2. Wyższa komisja dyscyplinarna rozpoznaje odwołania od postanowień i orzeczeń wydanych przez komisje dyscyplinarne pierwszej instancji oraz zażalenia na postanowienia komisji dyscyplinarnej i jej przewodniczącego.

3. Członkami składu orzekającego w sprawach, o których mowa w ust. 2, nie mogą być osoby, które brały udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia lub orzeczenia.

§ 14. Komisje dyscyplinarne rozpoznają sprawy w składzie trzech członków, wyznaczonych przez przewodniczącego komisji. Przewodniczącym składu orzekającego jest przewodniczący komisji lub jeden z jego zastępców albo osoba wskazana przez przewodniczącego komisji.

Rozdział 3

Rzecznik dyscyplinarny

§ 15. 1. Do przeprowadzania postępowań wyjaśniających mających na celu ustalenie okoliczności rażącego naruszenia obowiązków mianowanego pracownika naukowe-

go lub uchybienia godności pracownika nauki, organ właściwy do powołania komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji wyznacza rzecznika dyscyplinarnego.

2. Minister — Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń wyznacza rzecznika dyscyplinarnego do udziału w postępowaniu przed wyższą komisją dyscyplinarną.

3. Na rzecznika dyscyplinarnego wyznacza się mianowanego pracownika naukowego, zatrudnionego w jednostce badawczo-rozwojowej co najmniej pięć lat.

4. W razie utworzenia wspólnej komisji dyscyplinarnej dla kilku jednostek badawczo-rozwojowych, rzecznika dyscyplinarnego wyznacza organ sprawujący nadzór nad jednostkami spośród kandydatów wskazanych przez dyrektorów jednostek badawczo-rozwojowych, dla których komisja została powołana.

§ 16. 1. Rzecznika dyscyplinarnego wyznacza się na okres trwania kadencji komisji dyscyplinarnej.

2. W uzasadnionych przypadkach rzecznik dyscyplinarny może być odwołany przez organ powołujący przed upływem kadencji komisji dyscyplinarnej.

3. W sprawie nie zakończonej przez ustępującą komisję dyscyplinarną organ wyznaczający rzecznika dyscyplinarnego może, w uzasadnionych przypadkach, powierzyć rzecznikowi dyscyplinarnemu z poprzedniej kadencji pełnienie funkcji rzecznika dyscyplinarnego do zakończenia sprawy.

§ 17. Do rzecznika dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy § 11-i § 12 ust. 2.

§ 18. Rzecznik dyscyplinarny jest związany poleceniami organu, który go wyznaczył.

§ 19. 1. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego przed komisją dyscyplinarną pierwszej instancji należy:

- 1) wszczynanie i prowadzenie postępowania wyjaśniającego oraz zawiadamianie zainteresowanego o wszczęciu tego postępowania,
- 2) składanie komisji dyscyplinarnej wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie,
- 3) wydawanie postanowień o umorzeniu postępowania wyjaśniającego,
- 4) uczestniczenie w posiedzeniach i w rozprawach komisji dyscyplinarnej,
- 5) składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego,
- 6) popieranie wniosku o ukaranie przed komisją dyscyplinarną oraz występowanie z wnioskami dotyczącymi wymiaru kar dyscyplinarnych,
- 7) wnoszenie zażaleń i odwołań od postanowień i orzeczeń komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji oraz od postanowień przewodniczącego komisji.

2. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego wyższej komisji dyscyplinarnej należy składanie wniosków o wznowienie postępowania dyscyplinarnego. Do rzecznika tego mają także odpowiednie zastosowanie przepisy ust. 1 pkt 4—6.

3. W sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 2, 3 i 5—7 rzecznik dyscyplinarny działa zgodnie z poleceniami organu, który go wyznaczył.

§ 20. Organy jednostek badawczo-rozwojowych i pracownicy tych jednostek są obowiązani do udzielania rzecznikowi dyscyplinarnemu informacji i innych danych niezbędnych do ustalenia okoliczności sprawy.

Rozdział 4

Obwiniony

§ 21. Obwinionym jest osoba, przeciwko której wszczęto postępowanie dyscyplinarne.

§ 22. 1. Obwiniony nie ma obowiązku udowodnienia swojej niewinności i może odmówić składania wyjaśnień.

2. Nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść obwinionego.

3. Obwinionemu przysługuje prawo do obrony w toku całego postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział 5

Postępowanie wyjaśniające

§ 23. 1. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej po otrzymaniu wiadomości o rażącym naruszeniu przez mianowanego pracownika naukowego obowiązków lub uchybieniu godności pracownika nauki poleca rzecznikowi dyscyplinarnemu jednostki badawczo-rozwojowej wszczęcie i przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. W razie otrzymania wiadomości o przewinieniu zarzucanym przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej, dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej zawiadamia o tym Ministra — Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

3. W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny może przesłuchiwać osobę, której postępowanie dotyczy, świadków i biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody, konieczne do całkowitego wyjaśnienia sprawy, w trybie i na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego.

4. Osobie, której postępowanie dotyczy, należy w toku postępowania wyjaśniającego umożliwić złożenie wszelkich wyjaśnień, mogących mieć znaczenie w sprawie, a po zakończeniu postępowania — zapoznać tę osobę z treścią zebranych dowodów i umożliwić jej złożenie ustnie lub na piśmie dodatkowych wyjaśnień. Osoba ta ma prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie w toku postępowania wyjaśniającego wskazanych przez nią osób w charakterze świadków, a także przeprowadzenie innych dowodów.

5. Odmowa złożenia wyjaśnień przez osobę, której postępowanie dotyczy, nie wstrzymuje biegu postępowania.

6. W sprawach przeciwko dyrektorowi jednostki badawczo-rozwojowej albo przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji lub rzecznikowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji uprawnienia dyrektora określone w ust. 1 przysługują organowi sprawującemu nadzór nad tą jednostką. Czynności rzecznika dyscyplinarnego jednostki badawczo-rozwojowej wykonuje w stosunku do

tych osób rzecznik dyscyplinarny przy wyższej komisji dyscyplinarnej.

§ 24. 1. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego wskazują na zasadność wysuniętych zarzutów, rzecznik dyscyplinarny składa komisji dyscyplinarnej wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie. Z treścią wniosku powinna być zapoznana osoba, której postępowanie dotyczy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) dane osoby, której postępowanie dotyczy:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) tytuł i stopień naukowy,
 - c) stanowisko służbowe,
 - d) miejsce pracy,
- 2) dokładne określenie zarzucanego czynu ze wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- 3) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę dyscyplinarną, jak również wyliczenie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania wyjaśniającego,
- 4) proponowany rodzaj i wymiar kary dyscyplinarnej,
- 5) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.

§ 25. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego nie potwierdziły wysuniętych zarzutów lub jeżeli powstały okoliczności, o których mowa w § 6, rzecznik dyscyplinarny odstępuje od złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

Rozdział 6

Postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji

§ 26. 1. Po złożeniu przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie, przewodniczący komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji wyznacza skład orzekający.

2. Skład orzekający rozpoznaje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na posiedzeniu niejawnym, w terminie czternastu dni od dnia złożenia wniosku.

3. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający wydaje postanowienie o:

- 1) wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyznaczeniu terminu rozprawy albo
- 2) odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, albo
- 3) zwrocie wniosku w celu uzupełnienia przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego, wskazując kierunek uzupełnienia i termin zakończenia tego postępowania, nie dłuższy niż trzydzieści dni.

4. Odpisy postanowień wydanych na posiedzeniu niejawnym doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu.

5. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia do wyższej komisji dyscyplinarnej.

6. Obwinionemu doręcza się, wraz z odpisem postanowienia komisji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, odpis wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania i o ukaranie.

§ 27. 1. Zażalenie rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego rozpoznaje wyższa komisja dyscyplinarna na posiedzeniu niejawnym, w ciągu czternastu dni od dnia złożenia zażalenia.

2. W razie uwzględnienia zażalenia, skład orzekający wyższej komisji dyscyplinarnej wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i przekazuje akta sprawy przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji, w celu wyznaczenia nowego składu orzekającego i terminu rozprawy. Członkami nowego składu orzekającego nie mogą być członkowie komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji, którzy brali udział w wydaniu uchylonego postanowienia. Przepisy § 26 ust. 4 i 6 stosuje się odpowiednio.

3. Postanowienie składu orzekającego wyższej komisji dyscyplinarnej, zatwierdzające zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, jest ostateczne i nie służy na nie zażalenie. Przepis § 26 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 28. 1. Po wydaniu przez komisję dyscyplinarną postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny i obwiniony mogą zgłaszać do komisji wnioski o dopuszczenie nowych dowodów. Wnioski powinny być uwzględnione, jeżeli okoliczności, do których stwierdzenia dowody miałyby być powołane, mogą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być zgłoszone przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

3. Skład orzekający może z urzędu dopuścić dowód z zeznań świadków i opinii biegłych oraz przeprowadzić inne dowody.

§ 29. 1. O terminie rozprawy przewodniczący składu orzekającego zawiadamia na piśmie właściwy organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej, rzecznika dyscyplinarnego i obrońcę obwinionego, jeżeli został ustanowiony, a ponadto wzywa na rozprawę:

- 1) obwinionego,
- 2) świadków i biegłych.

2. Obwinionemu doręcza się wraz z wezwaniem:

- 1) listę członków składu orzekającego,
- 2) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawiennictwa na rozprawę.

3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem obwinionemu wezwania na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej siedem dni. W razie niezachowania tego terminu, obwiniony lub jego obrońca może zażądać odroczenia rozprawy.

4. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy oraz sporządzać wypisy i notatki.

§ 30. 1. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony lub jego obrońca mają prawo zgłoszenia przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej żądania wyłączenia członka składu orzekającego, jeżeli między obwinionym lub pokrzywdzonym a członkiem składu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą wzbudzać wątpliwość co do bezstronności członka składu orzekającego. Wniosek ten rozpoznaje, powołany przez przewodniczącego komisji, skład orzekający na posiedzeniu niejawnym przed rozprawą.

2. Wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy może również złożyć, z przyczyn określonych w ust. 1, członek składu orzekającego

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być zgłoszony nie później niż przed rozpoczęciem rozprawy.

§ 31. 1. Obwiniony ma prawo w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną wybrać sobie obrońcę spośród mianowanych pracowników naukowych. Obrońcą nie może być członek komisji dyscyplinarnej, przed którą sprawa się toczy.

2. Przewodniczący składu orzekającego może spośród pracowników, o których mowa w ust. 1, wyznaczyć obrońcę z urzędu, jeżeli:

- 1) obwiniony złożył taki wniosek,
- 2) obwiniony opuścił dotychczasowe miejsce zamieszkania, a nowego adresu nie można ustalić,
- 3) zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego.

Wyznaczony obrońca z urzędu może odmówić podjęcia się obrony tylko z ważnych powodów.

3. Obrońca jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym się dowie z tytułu wykonywania czynności obrońcy.

§ 32. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla mianowanych pracowników naukowych jednostki badawczo-rozwojowej, dyrektora jednostki lub upoważnionych przez niego osób, przedstawicieli rady załogi, organizacji politycznych, społecznych i związków zawodowych, działających w tej jednostce, oraz przedstawicieli organu sprawującego nadzór nad jednostką. Komisja dyscyplinarna może zezwolić osobie pokrzywdzonej na obecność na rozprawie.

2. W uzasadnionych przypadkach przewodniczący składu orzekającego może wyłączyć lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie ograniczenia jawności rozprawy, na rozprawie mogą być obecni: dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej lub delegowane przez niego osoby, przedstawiciele organu sprawującego nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, przedstawiciel rady załogi, przedstawiciel właściwego dla obwinionego związku zawodowego, przedstawiciel organizacji politycznej działającej na terenie jednostki badawczo-rozwojowej oraz dwie wskazane przez obwinionego osoby spośród mianowanych pracowników naukowych.

§ 33. 1. Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego.

2. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób; świadków usuwa się do osobnego pokoju, po czym odczytuje się wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie. Następnie wysłuchuje się wyjaśnień obwinionego, przesłuchuje świadków i biegłych oraz przeprowadza inne dowody. Świadka przesłuchuje się osobno podczas nieobecności tych świadków, którzy nie złożyli jeszcze zeznań.

3. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Przewodniczący w takim przypadku ustanawia obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca w trybie § 31 ust. 1 i 2.

4. W razie uznania niestawiennictwa obwinionego na rozprawę za usprawiedliwione, skład orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

5. Wzywanie i przesłuchiwanie świadków oraz biegłych odbywa się w trybie określonym w Kodeksie postępowania karnego.

6. W razie niemożności stawienia się świadków lub złożenia przez nich zeznań odmiennej treści niż w postępowaniu wyjaśniającym, na rozprawie odczytuje się ich zeznania w części lub całości z akt postępowania wyjaśniającego.

7. Przed przystąpieniem do przesłuchania świadka lub biegłego przewodniczący uprzedza go o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie.

8. Obwiniony, jego obrońca i rzecznik dyscyplinarny mają prawo zadawać pytania świadkom i biegłym oraz wypowiadać się co do każdego zeznania świadka, opinii biegłego lub innego dowodu.

9. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obrońcy i obwinionemu, przy czym obwinionemu przysługuje zawsze głos ostatni.

§ 34. 1. Jeżeli na rozprawie okaże się, że zachodzą istotne braki w materiale zebrany w czasie postępowania prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego, których na rozprawie uzupełnić nie można, skład orzekający wydaje postanowienie o uzupełnieniu przez rzecznika dyscyplinarnego tego materiału, wskazując zakres i termin jego uzupełnienia.

2. Na postanowienie o uzupełnieniu postępowania, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje stronom zażalenie.

3. Po uzupełnieniu postępowania rzecznik dyscyplinarny przedstawia komisji wyniki postępowania uzupełniającego.

§ 35. Skład orzekający może z ważnych przyczyn przerwać rozprawę na czas nie dłuższy niż dwadzieścia jeden dni. Jeżeli po wznowieniu rozprawy skład orzekający uległ zmianie, rozprawę prowadzi się od początku.

§ 36. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który powinien zawierać treść, wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków, wyniki postępowania dowodowego oraz przytoczenie wniosków i innych oświadczeń rzecznika, obwinionego i obrońcy, jak również postanowienia składu orzekającego.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

3. Protokół może być sprostowany lub uzupełniony na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub obrońcy.

§ 37. 1. Po wysłuchaniu głosów stron, skład orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem.

2. Narada i głosowanie są tajne. Prócz członków składu orzekającego może być przy nich obecny tylko protokolant.

3. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i osobno co do kary. Przewodniczący składu orzekającego głosuje ostatni.

§ 38. 1. Postanowienia i orzeczenia składu orzekającego są podejmowane zwykłą większością głosów.

2. Przegłosowany członek składu orzekającego ma prawo zaznaczyć na orzeczeniu swoje zdanie odrębne i złożyć na piśmie jego uzasadnienie w ciągu siedmiu dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

§ 39. 1. Skład orzekający orzeka zgodnie z przekonaniem opartym na ocenie dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

2. Skład orzekający wydaje orzeczenie o:

- 1) ukaraniu, mocą którego uznaje obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu w całej rozciągłości lub częściowo i wymierza jedną z kar dyscyplinarnych, albo
- 2) uniewinnieniu obwinionego od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, albo
- 3) umorzeniu postępowania dyscyplinarnego, gdy okaże się, że:
 - a) czyn popełniony przez obwinionego nie jest przewinieniem dyscyplinarnym,
 - b) powstały okoliczności, o których mowa w § 6,
 - c) rzecznik dyscyplinarny nie podtrzymuje wniosku o ukaranie.

3. Przy wymiarze kary bierze się pod uwagę stopień winy, szkodliwość społeczną i skutki czynu oraz postawę moralną i obywatelską obwinionego, a także jego zachowanie się przed i po przewinieniu.

4. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

§ 40. 1. Orzeczenie dyscyplinarne sporządza się na piśmie. Orzeczenie to powinno zawierać:

- 1) nazwę komisji, datę rozpoznania i numer sprawy oraz datę wydania orzeczenia,
- 2) tytuły i stopnie naukowe oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika dyscyplinarnego i protokolanta,

- 3) tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko służbowe, miejsce i datę urodzenia obwinionego,
- 4) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) sentencję orzeczenia,
- 6) uzasadnienie,
- 7) pouczenie o możliwości odwołania się od orzeczenia do wyższej komisji dyscyplinarnej.

2. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty skład orzekający uważa za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, wskazać okoliczności, jakie skład orzekający wziął pod uwagę wydając orzeczenie. Uzasadnienie powinno także wskazać podstawę prawną.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.

§ 41. 1. Orzeczenie wraz z motywami uzasadnienia ogłasza się bezpośrednio po naradzie.

2. W uzasadnionych przypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, nie dłużej jednak niż na siedem dni, przy czym dzień i godzina ogłoszenia powinny być podane na rozprawie.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego poucza obwinionego o trybie i terminie wniesienia odwołania.

4. Odpisy orzeczenia komisji dyscyplinarnej wraz z uzasadnieniem doręcza się: organowi sprawującemu nadzór, dyrektorowi jednostki badawczo-rozwojowej, rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu.

§ 42. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obwinionemu, wobec którego orzeczono karę, i jego obrońcy przysługuje prawo wniesienia odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie w komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji do wyższej komisji dyscyplinarnej.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem i odpisami dla stron wnosi się za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie, w terminie czterech dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

3. Odwołanie może być cofnięte najpóźniej przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej. Cofnięcie odwołania wniesionego na korzyść obwinionego, jeżeli on sam nie złożył odwołania, może nastąpić tylko za jego zgodą.

4. Orzeczenie komisji, od którego nie zostało w przewidzianym terminie wniesione odwołanie, staje się prawomocne i podlega wykonaniu.

Rozdział 7

Postępowanie odwoławcze

§ 43. 1. Przewodniczący wyższej komisji dyscyplinarnej po stwierdzeniu, że odwołanie zostało wniesione przez osobę uprawnioną w przewidzianym terminie, wyznacza skład orzekający i kieruje sprawą na posiedzenie niejawnie.

2. Skład orzekający wyższej komisji dyscyplinarnej, na posiedzeniu niejawnym, rozstrzyga o konieczności we-

zwania świadków lub dopuszczenia innych dowodów wskazanych w odwołaniu. Przepisy § 29 stosuje się odpowiednio.

§ 44. 1. Przewodniczący wyższej komisji dyscyplinarnej odmawia przyjęcia odwołania w razie wniesienia go po upływie terminu przewidzianego w § 42 ust. 2 lub przez osobę nieuprawnioną. Na postanowienie przewodniczącego przysługuje zażalenie do wyższej komisji dyscyplinarnej.

2. Przewodniczący wyższej komisji dyscyplinarnej przywraca na wniosek obwinionego uchybiony termin, jeżeli uprawdopodobni on, że uchybienie nastąpiło wskutek nie zawinionej przez niego przeszkody.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do rzecznika dyscyplinarnego.

4. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem, za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała zaskarżone orzeczenie, w terminie czterdziestu dni od dnia ustania przeszkody.

5. W razie przywrócenia terminu stosuje się odpowiednio przepisy § 43.

6. Na postanowienie odmawiające przywrócenia terminu przysługuje zażalenie do wyższej komisji dyscyplinarnej.

§ 45. Przewodniczący składu orzekającego wyższej komisji dyscyplinarnej, po wydaniu postanowienia na posiedzeniu niejawnym, wyznacza termin rozprawy odwoławczej, która powinna się odbyć w terminie dwudziestu jeden dni od dnia złożenia odwołania.

§ 46. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna usne sprawozdanie, w którym członek składu orzekającego wyższej komisji dyscyplinarnej, wyznaczony jako sprawozdawca, przedstawia przebieg dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, treść zaskarżonego orzeczenia, przytoczone w odwołaniu zarzuty oraz okoliczności faktyczne sprawy, jak również zawiadania strony o postanowieniu składu orzekającego w przedmiocie dopuszczenia dowodów.

2. Rzecznik dyscyplinarne, obwiniony i obrońca mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie.

3. Przed zakończeniem rozprawy odwoławczej przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu i obrońcy, przy czym pierwszy głos przysługuje stronie, która wniosła odwołanie.

§ 47. 1. Wyższa komisja dyscyplinarna:

- 1) utrzymuje w mocy orzeczenie albo
- 2) uchyla orzeczenie w całości lub w części i wydaje nowe orzeczenie w tym zakresie, albo
- 3) uchyla orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania, albo
- 4) umarza postępowanie, jeżeli okaże się, że zachodzą okoliczności przewidziane w § 6.

2. Wyższa komisja dyscyplinarna może orzec karę surowszą od orzeczonej przez komisję dyscyplinarną

pierwszej instancji tylko wówczas, gdy orzeczenie to zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

§ 48. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy § 30—40 oraz § 41 ust. 1, 2 i 4.

Rozdział 8

Wykonywanie orzeczeń

§ 49. 1. Orzeczenia wyższej komisji dyscyplinarnej oraz nie zaskarżone w terminie orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji podlegają niezwłocznemu wykonaniu.

2. Czynności zmierzające do wykonania orzeczenia podejmuje organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową i dyrektor tej jednostki.

3. Odpis orzeczenia o ukaraniu dołącza się do akt osobowych ukaranego.

Rozdział 9

Zatarcie kar dyscyplinarnych

§ 50. Zatarcie kary dyscyplinarnej następuje na warunkach określonych w art. 204 ustawy o szkolnictwie wyższym, w trybie § 51 i 52 rozporządzenia.

§ 51. 1. O zatarciu kary orzeka na posiedzeniu niejawnym komisja dyscyplinarna, która orzekała w sprawie jako ostatnia.

2. Zatarcie kary powoduje uznanie mianowanego pracownika naukowego za nie karanego i usunięcie odpisu orzeczenia dyscyplinarnego z akt osobowych.

3. O zatarciu kary dyscyplinarnego zwolnienia-z pracy orzeka wyższa komisja dyscyplinarna.

§ 52. W razie likwidacji komisji dyscyplinarnej w jednostce badawczo-rozwojowej, o zatarciu kary orzeka wyższa komisja dyscyplinarna.

Rozdział 10

Darowanie kar

§ 53. Organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową może z własnej inicjatywy, na wniosek ukaranego, jego obrońcy lub rzecznika dyscyplinarnego, podjąć decyzję o darowaniu orzeczonej kary, jeżeli stopień szkodliwości społecznej przewinienia jest nieznaczny, a postawa ukaranego i dotychczasowe zachowanie uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni przewinienia dającego podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

§ 54. Organ, o którym mowa w § 53, może darowanie kary uzależnić od poręczenia działającej na terenie jednostki badawczo-rozwojowej organizacji politycznej, społecznej, związku zawodowego, rady naukowej, rady założyci, polegającego na zapewnieniu podjęcia starań, by uka-

rany swoją postawą potwierdził zasadność decyzji o darowaniu kary, a w szczególności by nie popełnił nowego przewinienia.

§ 55. Darowanie kary oznacza uznanie mianowanego pracownika za nie karanego i powoduje usunięcie odpisu orzeczenia o ukaraniu karą dyscyplinarną z akt osobowych pracownika.

Rozdział 11

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego

§ 56. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończono prawomocnym orzeczeniem może nastąpić, gdy okaże się, że wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek rażącego naruszenia prawa albo gdy po wydaniu orzeczenia zostały ujawnione nowe fakty lub dowody mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarny, a po śmierci obwinionego: jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

3. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wnieść w ciągu trzydziestu dni od dnia, w którym osoby wymienione w ust. 2 dowiedziały się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 57. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego składa się do komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie ostateczne. Wniosek rozpatruje skład orzekający na posiedzeniu niejawnym. W razie potrzeby skład orzekający może, przed rozpatrzeniem wniosku, zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu wyjaśnienie okoliczności wskazanych we wniosku. Postanowienie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego doręcza się wraz z uzasadnieniem osobom wymienionym w § 56 ust. 2.

2. W razie likwidacji komisji dyscyplinarnej w jednostce badawczo-rozwojowej, wniosek o wznowienie postępowania składa się do organu sprawującego nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, w której toczyło się postępowanie. Organ sprawujący nadzór wyznacza komisję właściwą do rozpatrzenia wniosku.

3. Na postanowienie w sprawie wznowienia postępowania przysługuje zażalenie do wyższej komisji dyscypli-

narnej w terminie czternastu dni od dnia doręczenia postanowienia.

4. Postępowania na niekorzyść obwinionego nie wznowia się w przypadkach: śmierci obwinionego, przedawnienia określonego w art. 203 ust. 1 i 2 ustawy o szkolnictwie wyższym, wykonania kary, zatarcia lub darowania kary.

§ 58. 1. Po uprawomocnieniu się postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która wydała postanowienie, uchyla poprzednie orzeczenie i przekazuje sprawę komisji dyscyplinarnej, właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, w celu ponownego przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Wznowione postępowanie toczy się według zasad ogólnych. Jeżeli wznowione postępowanie toczy się po śmierci obwinionego, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza obrońcę z urzędu, chyba że wnioskodawca sam ustanowił obrońcę.

3. Orzeczenie wydane w postępowaniu wznowionym na korzyść obwinionego nie może być dla obwinionego niekorzystne.

Rozdział 12

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 59. Obsługę komisji dyscyplinarnej wykonuje jednostka badawczo-rozwojowa, przy której powołano komisję. Obsługę wyższej komisji dyscyplinarnej wykonuje sekretariat powołany przez Ministra — Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 60. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych są pokrywane ze środków finansowych jednostek, przy których komisje te działają.

§ 61. Sprawy, w których w dniu wejścia w życie rozporządzenia postępowanie przed komisjami dyscyplinarnymi w pierwszej instancji nie zostało zakończone, prowadzi się nadal według przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 62. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezės Rady Ministrów: w z. I. Sekula